24. 11. 2022

ID: 115559

Jednání právnických osob

U zaměstnavatele, který je veřejnou výzkumnou institucí, je oprávněn učinit rozhodnutí o přiznání nároku zaměstnance na tzv. nenárokovou složku mzdy ředitel veřejné výzkumné instituce, popřípadě (vedle něj) zaměstnanec veřejné výzkumné instituce, u něhož je to obvyklé s ohledem na jeho pracovní zařazení nebo funkci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 3660/2020-138 ze dne 29.7.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce A. K., narozeného dne XY, bytem ve XY, zastoupeného JUDr. P.H., advokátem se sídlem v B., proti žalovaným 1) V. ú. r. v., se sídlem v XY, IČO XY, a 2) J. K., narozenému dne XY, bytem v XY, oběma zastoupeným Mgr. M.B., advokátem se sídlem v P., o 74 100 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 14 C 7/2018, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. května 2020, č. j. 30 Co 66/2020-107, tak, že dovolání žalobce proti rozsudku městského soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. října 2019, č. j. 14 C 7/2018-84, ve výrocích o náhradě nákladů řízení a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, se odmítá; v dalším se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 11. 1. 2018 (v průběhu řízení doplněnou) se žalobce domáhal, aby žalovanému 1) byla uložena povinnost zaplatit mu 74 100 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 16. 1. 2015 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tím, že u žalovaného 1) pracoval jako vědecký pracovník – vedoucí výzkumného týmu; pracovní poměr skončil na základě výpovědi z pracovního poměru ze strany žalovaného 1), kterou žalobce „obdržel“ 14. 7. 2015. Žalobci nebyly žalovaným 1) vyplaceny odměny ve výši 12 100 Kč z úkolu č. 481/2402, 60 000 Kč z úkolu č. 481/4406 a 2 000 Kč z úkolu č. 481/3000, na nichž se podílel jako odpovědný řešitel. Žalobce byl v „souladu se zákonem o účetnictví a souvisejícími právními předpisy příkazcem operace, kdy vyplácení mzdových prostředků na daný výzkumný úkol měl přímo ve své kompetenci a byl to on …, kdo schvaloval splnění kritérií pro výplatu této složky smluvní odměny“. Žalobce jako odpovědný řešitel disponoval finančními prostředky, které zahrnovaly též tarifní část mzdy, osobní příplatky a odměny zaměstnanců (výzkumných pracovníků) pracujících na výzkumném úkolu. Nikdo další nebyl oprávněn rozhodovat o vyplacení či nevyplacení odměny. Odměna tak byla nárokovou složkou mzdy žalobce. Výpočet odměn za rok 2014 žalobce zaslal žalovanému 2), který byl pověřen vedením Odboru systémů hospodaření, jenž měl věc pouze „zprocesovat“ a pokyn k uvolnění finančních prostředků nechat podepsat ředitelem žalovaného 1). Vzhledem k tomu, že navržené odměny nebyly vyplaceny, byly finanční prostředky vráceny do státního rozpočtu. Žalované částky se žalobce domáhal po žalovaném 1) „z titulu nároku na smluvní odměnu“ a po žalovaném 2) „z titulu způsobené škody“.

Žalovaní se podané žalobě bránili tím, že stranou veškerých smluv o poskytnutí dotace byl žalovaný 1). Není tedy pravda, že by žalobce disponoval finančními prostředky, včetně „osobních prostředků“. Veškeré prostředky z uzavřených smluv přicházejí na účty žalovaného 1). Konkrétním zaměstnancům žádná práva z těchto smluv nevznikají. O mzdovou agendu se stará personální oddělení a účtárna,

„se kterými nemá žalobce nic společného“. Žalovaný 1) vyplácí odměny podle výkonnosti toho kterého týmu. Žalobce nespecifikoval, z čeho dovozuje svůj nárok na odměny, a neuvedl ani žádný „výpočet“. Dovozuje-li žalobce svůj nárok z toho, že je příkazcem operace podle zákona o účetnictví, pak žalovaní považují takové tvrzení za zcela nesmyslné, neboť z tohoto zákona neplyne „jakékoliv interní organizační zařazení či oprávnění žalobce“ a zákon termín příkazce operace ani nezná. Žalobce zřejmě pomíjí, že podle mzdového předpisu osobní příplatek přiznává ředitel a jedná se o nenárokovou složku mzdy. Ve vztahu k žalovanému 2) v žalobě zcela „absentuje“ odůvodnění nároku na zaplacení požadované částky.

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, č. j. 14 C 7/2018-84, řízení „ohledně druhého žalovaného“ (z důvodu zpětvzetí žaloby) zastavil (výrok I), žalobu, kterou se žalobce „po prvním žalovaném“ domáhá zaplacení 74 100 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 74 100 Kč od 16. 1. 2015 do zaplacení, zamítl (výrok II) a žalobci uložil povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení k rukám jejich advokáta žalovanému 1) 30 819 Kč (výrok III) a žalovanému 2) 17 327 Kč (výrok IV). Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 1. 1994 pracoval u žalovaného 1) od 1. 2. 1994 jako pracovník vědy a výzkumu ve „XY“; pracovní poměr skončil na základě výpovědi z pracovního poměru ze dne 14. 7. 2015 dané zaměstnavatelem. Mezi Českou republikou jako poskytovatelem, Výzkumným ústavem pro chov skotu s.r.o. jako příjemcem – koordinátorem a žalovaným 1) jako příjemcem poskytnutí podpory na řešení projektu byla uzavřena smlouva o poskytnutí podpory na řešení projektu č. XY ze dne XY. Na základě této smlouvy byly vyplaceny finanční prostředky žalovanému 1), který pověřil žalobce zodpovědným řešitelem projektu. Z důvodu neschválení návrhu na výplatu osobního příplatku a odměn pro žalobce byly nevyplacené osobní prostředky vráceny do státního rozpočtu. Podle soudu z vnitřního mzdového předpisu vyplývá, že na přiznání osobního příplatku není právní nárok a že o přiznání odměny a o její výši rozhoduje ředitel žalovaného 1). Nárok na zaplacení požadované částky nevyplývá ani z organizačního řádu žalovaného 1) č. j. OŘ/14/065, ze směrnice ředitele č. 5/2014 nebo ze zákona o účetnictví. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že žalobci se „nepodařilo prokázat, že by tvrzený nárok, představující osobní příplatek a odměny, měl představovat nárokovou složku mzdy“.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 30 Co 66/2020-107, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II, III a IV potvrdil (výrok I) a uložil žalobci povinnost zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení žalovanému 1) 5 324 Kč a žalovanému 2) 1 464 Kč k rukám jejich advokáta (výrok II). Podle odvolacího soudu se soud prvního stupně za situace, kdy mezi účastníky nebyla uzavřena dohoda o mzdě, správně zaměřil na zjištění pravidel pro odměňování zaměstnanců obsažených ve vnitřním mzdovém předpise žalovaného 1) č. j. SŘ/14/1615. Z něho dovodil, že žalobci (při tvrzeném zařazení do třídy „V5“) náležel mzdový tarif 27 000 Kč měsíčně, přičemž pro jeho pozici „samostatného vědeckého pracovníka“ spojenou s touto mzdovou třídou bylo přímo předpokládáno, že žalobce bude odpovědným řešitelem alespoň jednoho významného projektu nebo několika projektů; zvláštní druh odměny za práci na významném projektu mzdový předpis neupravuje (za takovou práci byl žalobce odměňován základní tarifní mzdou). Vedle základní tarifní mzdy mohl žalobci náležet „osobní příplatek ve smyslu čl. 1 písm. a) a čl. 11 vnitřního mzdového předpisu nebo odměna ve smyslu čl. 1 písm. f) a čl. 19 mzdového předpisu“, o jejich přiznání však rozhodoval ředitel žalovaného 1), a bylo tedy vyloučeno, aby o takovém nároku rozhodl zaměstnanec (žalobce) sám. Žádná výjimka z uvedených pravidel pro rozhodování o odměnách a osobních příplatcích ani žádný jiný druh mzdového nároku pak nevyplývají ani z právní úpravy veřejných výzkumných institucí, financování výzkumu a vývoje, účetnictví nebo finanční kontroly, na niž žalobce v rámci své argumentace odkazoval, ani z vnitřních předpisů žalovaného 1) či jím uzavřených smluv. Právě naopak, smlouvy o poskytování podpory na řešení předmětných projektů uzavíral s poskytovatelem podpory (státem) žalovaný 1) a nikoliv žalobce, který byl v pozici řešitele těchto projektů. Z ustanovení § 9 odst. 1 písm. e) zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací, vyplývá, že řešitelem projektu se rozumí fyzická osoba, která je

příjemci podpory odpovědná za odbornou úroveň projektu, a podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích, je to ředitel, kdo je statutárním orgánem a kdo rozhoduje „ve všech věcech veřejné výzkumné instituce, pokud nejsou zákonem svěřeny do působnosti rady instituce, dozorčí rady nebo zřizovatele“. Pro pravidla o rozhodování o mzdových nárocích zaměstnanců nemá žádnou relevanci, kdo byl v souvislosti s nakládáním s peněžními prostředky v rámci jednotlivých výzkumných projektů považován za tzv. příkazce operace ve smyslu § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole. Odvolací soud se z uvedených důvodů ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že žalobci nevznikl jím požadovaný mzdový nárok, neboť žalobce ani netvrdil, že by mu takový nárok byl ředitelem žalovaného 1) přiznán (ať už ve formě odměny, nebo osobního příplatku). Pro vznik požadovaného mzdového nároku přitom nepostačuje, že žalobce v rámci vnitřního systému žalovaného 1) navrhl, aby mu byly přiznány odměny v požadované výši. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že ostatním členům týmu byly odměny přiznány, neboť žalovaný 1) se nedopustil porušení zásady rovného zacházení.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jímž rozsudek napadl v celém rozsahu. Přípustnost dovolání spatřuje v dosud neřešené otázce, „jaký právní předpis se na odměňování v rámci výzkumných projektů vztahuje a kdo je oprávněn nakládat s finančními prostředky v rámci schválených projektů a současně, kdo je oprávněn rozhodovat o vyplacení mzdových prostředků přidělených na jednotlivé výzkumné projekty“. Dovolatel nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, že o přiznání odměny a o její výši rozhoduje ředitel žalovaného 1), neboť „do kompetence ředitele nespadá rozdělování odměn v rámci řešených projektů“; vnitřní předpisy žalovaného 1) tuto kompetenci delegují na vedoucí zaměstnance, konkrétně řešitele, odpovědného řešitele, řešitele koordinátora, kteří jsou příkazcem operace. Jedinou a výhradní osobou, která rozhoduje o čerpání prostředků na řešení projektů, včetně mzdových prostředků, byl proto v posuzované věci žalobce jako příkazce operace. Uvedený závěr dovozuje ze zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, vyhlášky č. 416/2004 Sb. a zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, a z vnitřních směrnic žalovaného 1) [směrnice ředitele č. 5/2014 a organizačního řádu č. j. SŘ/14/1106]. Ředitel nebyl oprávněn rozhodovat o nakládání s předmětnými finančními prostředky, neboť se jednalo o finanční prostředky, které byly poskytnuty „na konkrétní projekty, jež získal a za něž odpovídal vedoucí projektu – žalobce“. Veřejná výzkumná instituce zajišťuje vědeckým týmům a pracovníkům zázemí a servis, jsou to ale jednotlivé týmy a pracovníci, kteří svojí odbornou erudicí získávají z veřejných soutěží finanční prostředky na výzkumné projekty. Proto jsou také pověřováni jejich řízením a odpovídají jako příkazci operací za řádné vyúčtování. Z tohoto důvodu vedoucí projektů rozhodují o tom, „jak bude s finančními prostředky v rámci projektu naloženo, a to včetně osobních prostředků, které jsou již dopředu … vyčleněny na odměny pro výzkumný tým“. Statutární orgán v tomto směru „není oprávněn do rozhodování jakkoli zasahovat“, neboť se nejedná o odměnu „za dobře provedenou práci“, o které by (ředitel) mohl rozhodovat a vyplácet ji z rozpočtu, který má ve své gesci, ale o odměny za provedení činností souvisejících s předmětným projektem. Rozhodnutím žalobce se odměny staly nárokovou složkou mzdy, k jejímuž nevyplacení mohlo dojít pouze, pokud „by jejich výdaj 1) nesouvisel s předmětným projektem, nebo 2) by na ně v rámci daného rozpočtu nezbývalo dostatek finančních prostředků“. Z judikatury dovolacího soudu dovozuje, že „v případech, kdy jsou zcela přesně určeny podmínky, na jejichž splnění jsou složky dané mzdy vázány a stanovení konkrétní výše mzdy je tak v převážné míře věcí pouhého aritmetického výpočtu, pak se jedná o nárokovou složku mzdy“. V posuzovaném případě lze odměny poskytnout podle „čl. 1 (správně čl. 19 – pozn. dovolacího soudu) písm. f) mzdového předpisu za získání projektů a úspěšné řešení ve veřejných soutěžích“, ale i podle písm. e) „za významné výsledky výzkumné činnosti“ a písm. g) „za organizaci národních a mezinárodních konferencí a seminářů a dalších akcí, které zvyšují prestiž instituce“, kromě toho žalobce splňoval též podmínky písm. d) „za hospodářský přínos“ pro žalovaného. Žalobce tato konkrétní kritéria mzdového předpisu pro vyplacení finančních prostředků splnil a „v souladu s platnou právní úpravou do systému zadal

návrh na vyplacení finančních prostředků“. Nevyplacení odměn považuje za „šikanózní jednání“ ze strany žalovaného 1). Dovolatel dále formuloval „otázky hmotného práva“, zda byly v daném případě „splněny podmínky pro zamítnutí nároku žalobce“ a zda „byly splněny důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení druhému žalovanému“, a „otázky procesního práva, zda byl žalobce správně poučen o koncentraci řízení, a zda byly splněny důvody pro zamítnutí návrhů žalobce na provedení důkazů a … zda neprovedením důkazů soudem prvého stupně soud zjistil dostatečně skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí ve věci“. Navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že „žalobě v celém rozsahu vyhoví“, nebo aby rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobce podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Dovolatel dovoláním napadl rozsudek odvolacího soudu ve „výroku I a II“, tedy i v části ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o náhradě nákladů řízení a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení; pomíjí přitom, že v části, ve které směřuje proti výrokům rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení, není dovolání přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., podle kterého dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení. Přípustnost dovolání proto nezaloží ani dovolatelem předestřená otázka, „zda byly splněny důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení druhému žalovanému“. Dovolací soud v této části dovolání žalobce podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Formuluje-li dovolatel otázku hmotného práva, „zda byly v daném případě splněny důvody pro zamítnutí nároku žalobce“, a otázku procesního práva, „zda byl žalobce správně poučen o koncentraci řízení, a zda byly splněny důvody pro zamítnutí návrhů žalobce na provedení důkazů“, vyjadřuje nesouhlas s právním posouzením věci odvolacím soudem, resp. vytýká soudům nesprávný postup při dokazování (tedy jinou vadu řízení), aniž by v této souvislosti vymezil důvody přípustnosti dovolání tak, aby bylo zřejmé, které z hledisek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. považuje za splněné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sb. rozh. obč., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, uveřejněné pod č. 116/2014 v časopise Soudní judikatura, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013), a pro tento nedostatek nelze v dovolacím řízení pokračovat.

Další předestřená otázka, „zda neprovedením důkazů soudem prvého stupně soud zjistil dostatečně skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí ve věci“, vyjadřuje nesouhlas s hodnocením provedených důkazů a se skutkovými závěry soudů; dovolatel tak uplatňuje jiný dovolací důvod než ten, který je – jako jediný přípustný – uveden v ustanovení § 241a odst. 1 větě první o. s. ř., podle něhož lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním

posouzení věci. Na podkladě takové argumentace nelze učinit závěr o přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř., a není proto možné k ní přihlížet.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci – mimo jiné – zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 1. 1994 pracoval u žalovaného 1) od 1. 2. 1994 jako samostatný vědecký pracovník; pracovní poměr skončil na základě výpovědi z pracovního poměru ze dne 14. 7. 2015 dané zaměstnavatelem. Žalobce byl odpovědným řešitelem projektu č. XY, jehož financování probíhalo na základě smlouvy o poskytnutí podpory na řešení projektu č. XY ze dne XY uzavřené mezi Českou republikou jako poskytovatelem, Výzkumným ústavem pro chov skotu s.r.o. jako příjemcem – koordinátorem a žalovaným 1) jako příjemcem poskytnutí podpory. Jako odpovědný řešitel žalobce v lednu 2015 navrhl vyplacení osobního příplatku a odměn za rok 2014 členům výzkumného týmu podílejícím se na daném projektu, a to včetně osobního příplatku a odměny, které měly být vyplaceny jemu. Z důvodu neschválení návrhu na výplatu osobního příplatku a odměn pro žalobce žalovaným 1) byly nevyplacené osobní prostředky z projektu vráceny do státního rozpočtu.

Za tohoto skutkového stavu rozsudek odvolacího soudu závisí (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, za jakých podmínek lze zaměstnancem požadované plnění na mzdu (její část) v podmínkách veřejné výzkumné instituce považovat za tzv. nárokovou složku mzdy. Vzhledem k tomu, že tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve výroku o věci samé ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta prvá o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k době, kdy vznikl (měl vzniknout) nárok žalobce na osobní příplatek nebo odměnu – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákoník práce“ nebo „zák. práce“), a subsidiárně též (srov. § 4 zák. práce) podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 29. 12. 2016 (dále jen „občanský zákoník“ nebo „o. z.“).

Zaměstnanci přísluší za práci vykonanou v pracovním poměru pro zaměstnavatele, který není uveden v ustanovení § 109 odst. 3 zák. práce, za podmínek stanovených v zákoníku práce mzda, nestanoví-li zákoník práce nebo zvláštní právní předpis jinak (srov. § 109 odst. 1 zák. práce). Mzda je peněžité plnění a plnění peněžité hodnoty (naturální mzda) poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, není-li v zákoníku práce stanoveno jinak (§ 109 odst. 2 zák. práce), a poskytuje se podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (§ 109 odst. 4 zák. práce).

Mzda se sjednává ve smlouvě nebo ji zaměstnavatel stanoví vnitřním předpisem anebo určuje mzdovým výměrem (§ 113 odst. 1 zák. práce). Mzda musí být sjednána, stanovena nebo určena před začátkem výkonu práce, za kterou má tato mzda příslušet (§ 113 odst. 3 zák. práce). Zaměstnavatel je povinen v den nástupu do práce vydat zaměstnanci písemný mzdový výměr, který obsahuje údaje o způsobu odměňování, o termínu a místě výplaty mzdy, jestliže tyto údaje neobsahuje smlouva nebo vnitřní předpis; dojde-li ke změně skutečností uvedených ve mzdovém výměru, je zaměstnavatel povinen tuto skutečnost zaměstnanci písemně oznámit, a to nejpozději v den, kdy změna nabývá účinnosti (srov. § 113 odst. 4 zák. práce). Písemný mzdový výměr musí být zaměstnanci doručen do vlastních rukou (srov. § 334 odst. 1 zák. práce). Při měsíčním vyúčtování mzdy je zaměstnavatel povinen vydat zaměstnanci písemný doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách mzdy a o provedených srážkách; na žádost zaměstnance předloží zaměstnavatel doklady, na jejichž základě

mzdu vypočetl (srov. § 142 odst. 5 zák. práce).

Mzdu lze sjednat nebo stanovit například jako mzdu měsíční, hodinovou nebo podílovou, jako mzdu, jejíž poskytnutí nebo výše závisí na splnění konkrétních pracovních úkolů, hospodářských výsledků zaměstnavatele nebo jiných hledisek, nebo jako mzdu poskytovanou ve formě příplatků, odměn apod. (uvedené způsoby samozřejmě lze i kombinovat). Sjednaná nebo zaměstnavatelem stanovená mzda však nesmí být nižší než minimální mzda (srov. § 111 odst. 1 zák. práce). Mzda, na kterou zaměstnanci vzniklo právo podle zákoníku práce, smlouvy, vnitřního předpisu nebo mzdového výměru, je zaručenou mzdou (srov. § 112 odst. 1 zák. práce).

Podle ustálené judikatury dovolacího soudu je pro posouzení důvodnosti uplatněného nároku ve sporu o zaplacení mzdy (její části), bez ohledu na to, zda právním podkladem poskytované mzdy (složky mzdy) má být mzdový předpis či kolektivní smlouva, anebo je-li mzda sjednána v pracovní či v jiné smlouvě, rozhodující, zda byly naplněny předpoklady pro vznik nároku na mzdu, anebo zda tato hlediska vyznačující zákonem stanovenou či smluvenou skutkovou podstatu pro vznik mzdového nároku splněna nebyla. Z tohoto pohledu je především významné rozlišení, zda požadované plnění představuje mzdový nárok, který je zaměstnavatel povinen poskytnout, jestliže zaměstnanec splní sjednané předpoklady a podmínky (zda jde o tzv. nárokovou složku mzdy), nebo zda jde o takovou složku mzdy, na kterou vzniká nárok až na základě zvláštního rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání (zda se jedná o tzv. nenárokovou složku mzdy). Tzv. nenároková složka mzdy je totiž charakteristická tím, že bez rozhodnutí zaměstnavatele má tato složka mzdy povahu fakultativního plnění, kterou ztrácí a stává se nárokovou složkou mzdy teprve v okamžiku, kdy zaměstnavatel rozhodne o přiznání tohoto nároku zaměstnanci; kdy a zda (a o jakém obsahu) takovéto rozhodnutí mající konstitutivní povahu učiní, záleží jen na úvaze zaměstnavatele (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2004, sp. zn. 21 Cdo 537/2004, uveřejněný pod č. 28/2005 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2654/2006).

Rozhodnutí zaměstnavatele o přiznání nároku zaměstnance na tzv. nenárokovou složku mzdy je (jednostranným) právním jednáním ve smyslu ustanovení § 545 o. z., neboť jde o takový projev vůle, jímž dochází ke vzniku práv a povinností účastníků pracovněprávního vztahu; právním jednáním zde je každý jednostranný projev vůle zaměstnavatele, bez ohledu na jeho označení, kterým zaměstnavatel stanovuje (určuje) zaměstnanci mzdu, případně některou její složku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5984/2017).

Podle ustanovení § 151 odst. 1 o. z. zákon stanoví, popřípadě zakladatelské právní jednání určí, jakým způsobem a v jakém rozsahu členové orgánů právnické osoby za ni rozhodují a nahrazují její vůli.

Podle ustanovení § 163 o. z. statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, kterou zakladatelské právní jednání, zákon nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci nesvěří jinému orgánu právnické osoby.

Podle ustanovení § 164 odst. 1 o. z. člen statutárního orgánu může zastupovat právnickou osobu ve všech záležitostech.

Podle ustanovení § 166 odst. 1 o. z. právnickou osobu zastupují její zaměstnanci v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci; přitom rozhoduje stav, jak se jeví veřejnosti. Co je stanoveno o zastoupení právnické osoby zaměstnancem, platí obdobně pro zastoupení právnické osoby jejím členem nebo členem jiného orgánu nezapsaného do veřejného rejstříku.

Obecně tedy platí, že za zaměstnavatele, který je právnickou osobou, právně jedná (zaměstnavatele při právním jednání zastupuje) především jeho statutární orgán nebo jeho zaměstnanci (případně jeho členi nebo členi jiného orgánu nezapsaného do veřejného rejstříku), kteří právně jednají v

rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci. Uvedený závěr v každém jednotlivém případě platí pouze za předpokladu, že neexistuje zvláštní právní předpis, který by výslovně upravoval, kdo je oprávněn u tohoto zaměstnavatele činit právní jednání.

Z uvedeného vyplývá, že pro závěr o tom, zda to byl ředitel žalovaného 1), který je veřejnou výzkumnou institucí, nebo žalobce jako jeho zaměstnanec, kdo byl oprávněn rozhodnout o přiznání nároku sporné nenárokové složky mzdy, bylo především podstatné, zda, popř. komu zvláštní právní předpis svěřuje oprávnění činit rozhodnutí o přiznání nároku zaměstnance na (nenárokovou) složku mzdy u zaměstnavatele, jímž je veřejná výzkumná instituce.

Odvolací soud dospěl ke správnému právnímu závěru, pokud dovodil, že příslušnou právní úpravu je třeba hledat v zákoně č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích, ve znění účinném do 20. 2. 2017 (dále jen „zák. o veřejných výzkumných institucích“).

Veřejná výzkumná instituce je právnickou osobou, jejímž hlavním předmětem činnosti je výzkum, včetně zajišťování infrastruktury výzkumu, vymezený zákonem o podpoře výzkumu, vývoje a inovací. Veřejná výzkumná instituce svou hlavní činností zajišťuje výzkum podporovaný zejména z veřejných prostředků v souladu s podmínkami pro poskytování veřejné podpory stanovenými právem Evropských společenství (§ 2 odst. 1 zák. o veřejných výzkumných institucích). Veřejná výzkumná instituce může být zřízena Českou republikou nebo územním samosprávným celkem (dále jen „zřizovatel“); jménem České republiky plní funkci zřizovatele veřejné výzkumné instituce ministerstvo, jiný ústřední orgán státní správy nebo Akademie věd České republiky v postavení organizačních složek České republiky (§ 2 odst. 2 zák. o veřejných výzkumných institucích).

Orgány veřejné výzkumné instituce jsou a) ředitel, b) rada instituce a c) dozorčí rada (§ 16 odst. 1 zák. o veřejných výzkumných institucích). Ředitel je statutárním orgánem veřejné výzkumné instituce a rozhoduje ve všech věcech veřejné výzkumné instituce, pokud nejsou tímto zákonem svěřeny do působnosti rady instituce, dozorčí rady nebo zřizovatele [srov. § 17 odst. 1 písm. a) a b) zák. o veřejných výzkumných institucích]. Rada veřejné výzkumné instituce ve vztahu k zaměstnancům instituce schvaluje vnitřní předpisy uvedené v § 20 odst. 1 písm. a) až e) zák. o veřejných výzkumných institucích, tedy též organizační řád a vnitřní mzdový předpis [§ 18 odst. 2 písm. d) a § 20 odst. 1 písm. c) a d) zák. o veřejných výzkumných institucích]. Dozorčí radě zákon ve vztahu k zaměstnancům nestanoví žádné kompetence (srov. § 19 zák. o veřejných výzkumných institucích). Zřizovateli je v případě vzniku veřejné výzkumné instituce rozdělením vyhrazeno rozhodnout o tom, kteří zaměstnanci přejdou do vznikající veřejné výzkumné instituce [srov. § 15 písm. e) zák. o veřejných výzkumných institucích].

Zvláštní právní úprava zák. o veřejných výzkumných institucích tedy vychází (stejně jako obecná úprava občanského zákoníku) z koncepce tzv. zbytkové působnosti statutárního orgánu (ředitele) veřejné výzkumné instituce. Ředitel je oprávněn v pracovněprávních vztazích rozhodovat (a tedy i právně jednat) ve všech věcech veřejné výzkumné instituce s výjimkou schvalování organizačního řádu a vnitřního mzdového předpisu, které je vyhrazeno radě veřejné výzkumné instituce, a rozhodování o tom, kteří zaměstnanci přejdou do vznikající veřejné výzkumné instituce, které zákon vyhrazuje zřizovateli.

Pouze ředitel veřejné výzkumné instituce jako její statutární orgán může tuto právnickou osobu zastoupit při uzavření pracovní smlouvy či dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, jejich změnách či ukončení, jakož i při dalších právních jednáních vůči zaměstnancům. Úprava způsobu zastupování ředitelem veřejné výzkumné instituce v ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) a b) zák. o veřejných výzkumných institucích však nebrání tomu, aby ředitel veřejné výzkumné instituce případně delegoval pracovněprávní záležitosti na další osoby (např. zaměstnance personálního odboru), které budou jakožto zákonní zástupci podle § 166 o. z. vedle něj oprávněny činit za veřejnou

výzkumnou instituci právní jednání vůči jejím zaměstnancům.

V poměrech veřejné výzkumné instituce se mzda zaměstnanců – není-li sjednána kolektivní smlouvou (srov. § 20 odst. 3 zák. o veřejných výzkumných institucích) – stanoví vnitřním mzdovým předpisem [srov. § 20 odst. 1 písm. d) zák. o veřejných výzkumných institucích a § 113 odst. 1 zákoníku práce], který musí být pod sankcí neplatnosti přijat písemně, s účinností nejdříve ke dni jeho vyhlášení, schválen radou veřejné výzkumné instituce a který potom je závazný pro zaměstnavatele a pro všechny zaměstnance [srov. § 305 odst. 2 a 3 zák. práce a § 18 odst. 2 písm. d) zák. o veřejných výzkumných institucích]. Takto přijatý mzdový předpis může rovněž delegovat rozhodování o mzdových otázkách na konkrétní zaměstnance veřejné výzkumné instituce určené jejich pracovním zařazením nebo funkcí.

Nelze souhlasit s námitkami dovolatele, že příslušnou právní úpravu, z níž vyplývá jeho oprávnění jako zaměstnance žalovaného 1) [veřejné výzkumné instituce] rozhodnout o přiznání sporných mzdových nároků, je třeba hledat v zákoně č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění do 31. 12. 2015 (dále jen „zák. o účetnictví“), zákoně č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění do 1. 7. 2016 (dále jen „zák. o podpoře výzkumu a vývoje“), a zákoně č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zák. o finanční kontrole“).

Zák. o finanční kontrole vymezuje uspořádání a rozsah finanční kontroly vykonávané mezi orgány veřejné správy, mezi orgány veřejné správy a žadateli nebo příjemci veřejné finanční podpory a uvnitř orgánů veřejné správy. Stanoví předmět, hlavní cíle a zásady finanční kontroly vykonávané podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, pokud tak tyto předpisy stanoví [§ 1 odst. 1 zák. o finanční kontrole]. Hlavními cíli finanční kontroly je prověřovat dodržování právních předpisů a opatření přijatých orgány veřejné správy v mezích těchto předpisů při hospodaření s veřejnými prostředky, zajištění ochrany veřejných prostředků, včasné a spolehlivé informování vedoucích orgánů veřejné správy v záležitostech hospodaření s veřejnými prostředky a hospodárný, efektivní a účelný výkon veřejné správy (srov. § 4 odst. 1 zák. o finanční kontrole). Vyhláška č. 416/2004 Sb., kterou se provádí zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění zákona č. 309/2002 Sb., zákona č. 320/2002 Sb. a zákona č. 123/2003 Sb., upravuje bližší podrobnosti o kontrolních metodách a kontrolních postupech a upravuje strukturu, rozsah, postup a termíny předkládání zpráv o výsledcích finančních kontrol.

Zák. o účetnictví stanoví v souladu s právem Evropské unie (mimo jiné pro účely finanční kontroly) rozsah a způsob vedení účetnictví, požadavky na průkaznost účetnictví, rozsah a způsob zveřejňování informací z účetnictví a podmínky předávání účetních záznamů pro potřeby státu (srov. § 1 odst. 1 zák. o účetnictví).

Zák. o podpoře výzkumu a vývoje upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podporu výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků (dále jen „podpora“) a a) práva a povinnosti právnických osob a fyzických osob, úkoly organizačních složek státu a úkoly organizačních jednotek Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, zabývajících se výzkumem, experimentálním vývojem a inovacemi podporovanými z veřejných prostředků, a dále podmínky podpory a veřejnou soutěž ve výzkumu, experimentálním vývoji a inovacích, b) poskytování informací o výzkumu, experimentálním vývoji a inovacích prostřednictvím informačního systému výzkumu, experimentálního vývoje a inovací, c) úkoly orgánů výzkumu, experimentálního vývoje a inovací (srov. § 1 zákona o podpoře výzkumu a vývoje).

Ze samotného účelu právní úpravy obsažené v uvedených právních předpisech vyplývá, že se

nejedná o zvláštní právní předpisy upravující oprávnění činit rozhodnutí (právní jednání) o přiznání nároku zaměstnance na (nenárokovou) složku mzdy u zaměstnavatele, jímž je veřejná výzkumná instituce. I kdyby žalobce bylo možno jako odpovědného řešitele výzkumného projektu považovat ve smyslu ustanovení § 26 odst. 1 písm. a) zák. o finanční kontrole za příkazce operace zajišťujícího předběžnou kontrolu plánovaných připravovaných operací, nevyplývalo by z tohoto jeho postavení oprávnění činit za svého zaměstnavatele (veřejnou výzkumnou instituci) rozhodnutí (právní jednání) o přiznání nenárokové složky mzdy za práci vykonanou na tomto výzkumném projektu, neboť předběžná kontrola, kterou příkazce operace zajišťuje, předchází rozhodnutím o schválení použití veřejných prostředků a slouží k prověření podkladů pro připravované operace před jejich uskutečněním (srov. § 11 odst. 1 a § 26 odst. 4 zák. o finanční kontrole). Také odborná literatura v této souvislosti dospěla k závěru, že: „V rámci schvalovacích procesů není upravena odpovědnost za rozhodování o nakládání s veřejnými prostředky, ale pouze za schválení operace. Schválením operace nevzniká závazek nebo nárok na příjem orgánu veřejné správy, ale pouze dochází k odsouhlasení operace odpovědnými osobami jako podklad pro osobu nebo orgán, která rozhoduje, zda závazek nebo nárok na příjem vznikne. (…) Zákon o finanční kontrole nijak nezasahuje do kompetencí při rozhodování orgánu veřejné správy, pouze klade požadavky na provedení vnitřní kontroly formou schvalovacího procesu před rozhodnutím o nakládání s veřejnými prostředky“ (srov. CZUDEK KRANECOVÁ, J., CZUDEK, D., KOUCKÁ HOFFEROVÁ, T., VUONGOVÁ, A. Komentář k zákonu o finanční kontrole ve veřejné správě. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021, s. 210-211). Příkazce operace je tedy součástí nastavení mechanismu vnitřního kontrolního systému, který má zabezpečit kontrolu při hospodaření s veřejnými prostředky, toto jeho postavení z něj však současně nedělá orgán nebo osobu, která je oprávněna za zaměstnavatele učinit rozhodnutí o přiznání nároku zaměstnance na tzv. nenárokovou složku mzdy.

Lze tedy uzavřít, že u zaměstnavatele, který je veřejnou výzkumnou institucí, je oprávněn učinit rozhodnutí o přiznání nároku zaměstnance na tzv. nenárokovou složku mzdy ředitel veřejné výzkumné instituce, popřípadě (vedle něj) zaměstnanec veřejné výzkumné instituce, u něhož je to obvyklé s ohledem na jeho pracovní zařazení nebo funkci.

V projednávané věci ze skutkových zjištění soudů obou stupňů (která přezkumu dovolacího soudu nepodléhají – srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.) vyplývá, že odměňování zaměstnanců se u žalovaného 1) řídilo vnitřním mzdovým předpisem ze dne 18. 6. 2014 č. j. SŘ/14/1615, podle nějž „připadaly jako složky mzdy v úvahu jednak základní tarifní mzda, osobní příplatek, příplatek za vedení a výkon funkce a jeho případné zastupování, mzda za práci přesčas, mzda nebo náhrada mzdy za svátek, mzda a příplatek za práci v sobotu a neděli, mzda a příplatek za práci v noci, mzda a příplatek za práci ve ztíženém prostředí a rozdělených směnách a odměny“; podle článku 11 a 19 vnitřního mzdového předpisu o přiznání osobního příplatku a odměn rozhoduje ředitel žalovaného 1). Z uvedeného je pro posuzovanou věc rozhodné, že nárok na přiznání osobního příplatku nebo odměny vzniká až rozhodnutím ředitele žalovaného 1) a jedná se proto o nenárokovou složku mzdy. Vzhledem k tomu, že v dané věci nebylo zjištěno (ani žalobcem tvrzeno), že by ředitel žalovaného 1) takové rozhodnutí ve vztahu k žalobcem uplatněnému mzdovému nároku učinil, je závěr odvolacího soudu o jeho neopodstatněnosti správný; není proto již ani podstatné, kterých odměn upravených v článku 19 vnitřního mzdového předpisu se požadavek žalobce týkal.

Je-li dovolání přípustné, zabýval se dovolací soud tím, zda řízení není postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), a to v prvé řadě na základě námitek, které vznesl žalobce v dovolání.

Dovolatel v dovolání zejména vytýkal soudu prvního stupně neprovedení navržených důkazů, jimiž chtěl prokázat „vydání několika neplatných právních aktů“ při činnosti žalovaného 1) „v průběhu let 2007-2015“. Z obsahu spisu však vyplývá, že žalobcem uváděné (srov. část III. bod 37. obsahu

dovolání) listinné důkazy soud provedl při jednání dne 25. 3. 2019. Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně (bod 15) pak vyplývá, že soud tyto důkazy „nehodnotil, neboť s ohledem na výše uvedená skutková zjištění a právní posouzení věci je považoval za irelevantní“. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí sice nezdůvodnil, proč neprovedl výslech svědků, „jak žádal žalobce v doplnění žaloby ze dne 11. 12. 2018“, důvod jejich neprovedení však byl s ohledem na jinak podané odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně zřejmý. Odvolací soud zde zcela výstižně v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „zjišťování skutkového stavu a jeho následné právní hodnocení je … v civilním řízení omezeno předmětem řízení, kterým je v projednávané věci uplatňovaný mzdový nárok žalobce na odměny“, a že soud nebyl povinen se zabývat tvrzeními žalobce, která „s takto vymezeným předmětem řízení nijak nesouvisí“ (odvolací soud přiléhavě poukázal, že „žalobce pojímá soudní spor jako příležitost předestřít soudu svou argumentaci o protiprávnosti či nesprávnosti celé řady postupů žalované od ustanovování jejích orgánů, vydávání jejích vnitřních předpisů až po rozhodování o osobních příplatcích jiných zaměstnanců“, a k prokázání v tomto směru přednesených skutkových tvrzení navrhované svědecké výpovědi směřovaly), a soud prvního stupně proto „nepochybil, pokud … neprovedl ani k nim navrhované důkazy“.

Postup soudů je zde v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu k výkladu ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. (jež stanoví, že soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede), podle které soud neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci (ke zjištění skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy), jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby řízení bylo účelově prodlouženo (důkazy pro rozhodnutí bezvýznamné); stejně tak neprovede důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy – důkazy nezákonné (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný pod č. 39/1999 Sb. rozh. obč., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod č. 71/2009 Sb. rozh. obč., nebo odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006). Účastníkem označený důkaz soud neprovede, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nelze prokázat pro věc rozhodnou skutečnost, například proto, že označený důkaz je zjevně nezpůsobilý prokázat tvrzenou skutečnost nebo že se týká skutečnosti, která je podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci bezvýznamná (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 4. 1994, sp. zn. 6 Cdo 107/93, uveřejněný pod č. 57/1995 v časopise Soudní rozhledy). V občanském soudním řízení platí zásada, že o tom, které důkazy budou provedeny, rozhoduje soud. Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy; je oprávněn posoudit všechny důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede. O tom, zda soud provede navržený důkaz, nemusí vydat zvláštní rozhodnutí; rozhodne-li se navržený důkaz neprovést, vypořádá se s touto otázkou v odůvodnění svého rozsudku. Nelze proto spatřovat porušení zásad spravedlivého procesu v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníka, má-li za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1544/2009, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2496/2011).

Z obecných námitek dovolatele o tom, že „soud prvního stupně nesprávně poučoval žalobce o koncentraci řízení a nepřípustnosti provedení některých důkazů“, nevyplývá, v čem konkrétně měl nesprávný postup soudu prvního stupně spočívat, přičemž z obsahu spisu se takový vadný postup nepodává.

Ani v namítaném postupu soudů, které – i když žalobce „nárokoval odměny ze třech řešených projektů“ – se vyjádřily pouze k projektu „XY“, nelze spatřovat vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť pro závěr o neopodstatněnosti uplatněného nároku nebylo významné, kolika výzkumných projektů se uplatněná odměna týká, nýbrž to, že žalovaným 1) nebylo rozhodnuto o přiznání nároku žalobce na tzv. nenárokovou složku mzdy, kterou tato odměna

představuje.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný a protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce ve věci samé podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník